

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 5. 2015, č. j. 61 A 6/2015 – 37, ve znění opravného usnesení ze dne 25. 6. 2015, č. j. 61 A 6/2015 – 49,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 5. 2015, č. j. 61 A 6/2015 – 37, ve znění opravného usnesení ze dne 25. 6. 2015, č. j. 61 A 6/2015 – 49, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 5. 2015, č. j. 61 A 6/2015 – 37, byla pro opožděnost odmítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 29. 10. 2014, č. j. KrÚ 68314/2014/ODSH/8, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2014, sp. zn. MUVM/6702/2014/17, jímž byl stěžovatel uznán vinným, že dne 23. 1. 2014 ve 13:18 h řídil motorové vozidlo v obci Choceň a překročil nejvyšší povolenou rychlost o 22 km/h. Opravným usnesením ze dne 25. 6. 2015, č. j. 61 A 6/2015 – 49, krajský soud opravil zjevnou chybu v označení stěžovatele v záhlaví usnesení.

V odůvodnění usnesení krajský soud především poukázal na ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. a uvedl, že ze správního spisu zjistil, že stěžovatele ve správním řízení zastupoval zmocněnec K. S., který předložil žádost, aby mu veškeré písemnosti byly doručovány na

adresu „X“. Z této adresy navíc zmocněnec se správními orgány po celou dobu správního řízení komunikoval. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí mělo být zmocněnci doručováno na adresu „X“. Poukazoval-li stěžovatel v žalobě na podání ze dne 20. 5. 2014, ve kterém měl jeho zmocněnec uvést jinou adresu („Y“), k tomu krajský soud uvedl, že toto podání vykazovalo vady (nebylo možno z něho zjistit, kterého správního orgánu a jaké věci se týká), a proto správní orgán I. stupně správně vyzval zmocněnce, aby své podání v tomto smyslu doplnil. Zmocněnec však na tuto výzvu nereagoval a správní orgány proto nepochybily, pokud rozhodnutí doručovaly na elektronickou adresu „X“. V případě doručování na elektronickou adresu [§ 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (§ 19 odst. 9 správního řádu), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. V daném případě krajský úřad rozhodnutí doručoval na elektronickou adresu „X“, avšak přijetí zprávy na této adrese nebylo předepsaným způsobem potvrzeno. Krajský úřad tedy podle krajského soudu správně doručoval rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci na adresu jeho trvalého pobytu fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu dne 10. 11. 2014. Podle údajů na doručence byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 30. 10. 2014. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. proto podle ust. § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. skončila dne 12. 1. 2015. Stěžovatel však žalobu podal až dne 16. 2. 2015, tj. opožděně.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatele bylo napadené rozhodnutí doručeno až okamžikem, kdy zmocněnec stěžovatele K. S. nahlédl do spisu, tj. dne 15. 12. 2014, a nikoliv fikcí dne 10. 11. 2014, jak tvrdí krajský soud. K doručení na adresu trvalého pobytu zmocněnce nelze přihlížet, neboť takovému doručení nepředcházela pokus o vypravení písemnosti na elektronickou doručovací adresu zmocněnce „Y“. Zmocněnec stěžovatele ve správním řízení podáním ze dne 28. 5. 2014 požádal, aby mu všechny písemnosti byly doručovány na adresu „Y“. Krajský soud se však tímto podáním nezabýval. Vypořádal se pouze s podáním ze dne 20. 5. 2014, a navíc nesprávně. Podle stěžovatele případná vadnost tohoto podání nezpůsobuje nemožnost doručovat na adresu „Y“. Stěžovatel dále poukázal na ust. § 19 odst. 3 správního řádu s tím, že adresa k doručování ve smyslu citovaného ustanovení se nevztahuje na řízení ve všech jeho stupních, ale pouze k orgánu, kterému je žádost doručena. Pro podporu správnosti svého závěru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 As 44/2010 - 56. Stěžovatel také polemizoval se závěry krajského soudu ve vztahu k existenci elektronického podpisu k adrese „Y“ a ve vztahu k neuvedení názvu poskytovatele certifikačních služeb, který jeho certifikát vydal. Podle stěžovatele nemůže být z výše uvedených důvodů pohlíženo na rozhodnutí krajského úřadu jako na doručené fikcí dne 10. 11. 2014, ale jako na doručené nahlédnutím do spisu dne 15. 12. 2014. Žaloba podaná dne 16. 2. 2015 je tedy podaná ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného správního rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného usnesení, když stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal krajskému soudu, že se nezabýval, i přes jeho výslovnou námitku, podáním ze dne 28. 5. 2014 nazvaným „Sdělení doručovací adresy“.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je soudní rozhodnutí nepřezkoumatelné, není-li z jeho odůvodnění „zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy“ (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelnost je také dána „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73) a rovněž tehdy, „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené [...]. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný a jak posoudil skutečnosti mající pro věc význam. Pokud rozhodnutí soudu v odůvodnění nereflektuje na námitky a zásadní argumentaci, o kterou se žaloba opírá, má to za následek jeho nepřezkoumatelnost. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 1 Afs 149/2004 - 44, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 16. 4. 2014, č. j. 8 Afs 45/2013 - 31, ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 Afs 119/2013 - 24, ze dne 4. 12. 2003, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Obdobně i Ústavní soud zdůraznil, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. (viz nálezy ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99 náleze ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal“ (náleze ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal krajskému soudu, že se nezabýval, i přes jeho výslovnou námitku v žalobě, podáním ze dne 28. 5. 2014 označeným jako „Sdělení doručovací adresy“, ve kterém byla uvedena nová doručovací adresa („Y“) jeho zmocněnce pro správní řízení. Na základě tohoto sdělení měl podle stěžovatele krajský úřad v souladu s ust. § 19 odst. 3 a 8 správního řádu doručovat rozhodnutí o odvolání na uvedenou

elektronickou adresu. Pokud na tuto adresu nebylo doručeno, nemohl mu krajský úřad doručovat rozhodnutí na adresu jeho trvalého pobytu.

Z citovaného podání, které stěžovatel připojil k žalobě, Nejvyšší správní soud zjistil, že zmocněnec stěžovatele požadoval, aby mu byly veškeré písemnosti doručovány na elektronickou adresu „Y“. Z doručanky přiložené k žalobě vyplývá, že takto koncipované podání bylo krajskému úřadu doručeno dne 28. 5. 2014. Jednalo se přitom o podání, které bylo adresováno všem krajským úřadům a ministerstvu dopravy bez jakékoli konkretizace správního řízení.

Krajský soud se však v odůvodnění zabýval pouze podáním ze dne 20. 5. 2014, které bylo určeno jinému správnímu orgánu, a relevancí podání ze dne 28. 5. 2014 včetně potvrzení o jeho doručení se v odůvodnění napadeného usnesení nezabýval. Tím, že se krajský soud s uvedenou žalobní námitkou týkající se včasnosti podané žaloby řádně nevypořádal, zatížil napadené usnesení vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadené usnesení krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém se bude krajský soud zabývat všemi uplatněnými tvrzeními stěžovatele a návrhy na dokazování při posuzování včasnosti podané žaloby.

O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. září 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu